

כל אחד והיום שלו

על מועדים מיוחדים בלוח השנה (העולם הזה 1.1.86)

לאורי אבנרי יש בעיה עם חודש דצמבר. זה החודש, כפי שהוא כותב במדורו, יומן אישי שכבות עליו כל הצרות.

או קודם כל אני שמח שעכשיו הוא יכול כבר לנשום לרווחה. לפחות ל-11 החודשים הבאים. ושנית, אני מבקש להרגיע את קהל הקוראים ולהודיע להם שלוח השנה זה לא דבר כזה נורא. קורה, אומנם, שלאדם יש חודש מקולל, אבל קורה גם אחרת.

כמו לי, למשל. יש לי יום מאוד מאושר: 29 בפברואר. אומנם הוא פוקד את הלוח רק פעם בארבע שנים, אבל זה היום הגדול בחיי. עובדה: ב-29 בפברואר 1952 נולדתי; ב-29 בפברואר 1972 פגשתי, בעת שירותי בצה"ל, היילת משגעת בשם יעל; ב-29 בפברואר 1976 נשאתי אותה לאשה, ותאמינו או לא תאמינו (יש תעודת לידה); ב-29 בפברואר 1980 נולדה בתנו, רינה.

אבי מרין, רעננה

רמת השרון זה לא ניו יורק

על פרוות לחורף '86 (העולם הזה 1.1.86)

מה היא רוצה מחיי, אורנה גלון? יפה מאוד שהיא מרווחת מניו יורק על מה שהולך בעולם.

המלכה מרי, בת 16 לא ריבה ולא קונפטיורה

הפרוות. אבל היא לא חשבה מראש מה יעשה הרווח שלה. מלווה תצלומי מעילי המינק החום, שועלהכסף והסוואקארה האפורה, לתקציב המימשחה שלנו.

רק שבתי ביום הרביעי האחרון מן העבודה, ואשתי יצאה לקרב: "בנצי, תראה מה זה פרווה: מתחיל להיות קור..."

הרמו היה ברור. בהתחשב במצב ובכך שרמת השרון איננה ניר יורק, התפשרנו למחרת אחרי הצהריים על מעיל צמר בהמשבר.

אבל גם אותו לא חילקו בחינם.

ברברה של הוותחנים

על ברברה הקדושה (העולם הזה 8.1.86)

יש קצת הגזמה בהענקת תואר ברברה הקדושה לברברה טאופר, האוסטרית האוהבת לחיות בארץ. לפי התצלומים והכתבה היא נראית מלאת חיים ופילפל. לעומת זאת, ברברה הקדושה הייתה אומנם צעירה יפהפיה לילית מצריים (לפני איזה 1700 שנה), אך כאשר הגיעה לפירקה, חשש לה אביה וכלא אותה, ליתר ביטחון, במיגדל. במיגדל היה לה מספיק זמן להרהר ברתה העכו'מית, והיא החליטה לחזור בתשובה והתנצרה בהתכתבות — אם זה המונח הנכון. רק נודע הרבר לאביה, הוא ועם כל כך עד שהתפרץ למיגדל והרג אותה על המקום.

ואת היתה הסיבה שהכניסה הקתולית הכריזה עליה, כמה מאות שנים לאחר מכן, כעל קדושה.

יוסף לוי, ירושלים

מותר להם לאגשי כסית לחוג את יום ברברה הקדושה במקום יום סילווסטר הקדוש. אבל לשם כך היה על ברברה טאופר לרייק יותר ולהקרים

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, תל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנון ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמו מערכת: ציון צמיר, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרני ♦ המדיל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש ♦ בע"מ. תל-אביב ♦ בע"מ תל-אביב

קניא יני

מתי קמה, בירי מי ולשם-מה, כיצד היא פועלת, היכן ואיך.

שמעתי שיש דבר הקרוי "תקנון האתיקה". לא הוזמנתי להשתתף בעיבוד התקנון הזה, לא התבקשתי לחוות את דעתי עליו. יתר על כן: מעולם לא טרח מישו להמציא לי עותק של התקנון הזה. ועד עצם היום הזה אין לי מושג מה כתוב בו.

(אין צורך לומר שאיני מוכן לקבל על עצמי כללים שלא שותפתי בניבוישם. הדבר גם אינו דרוש. לנו, כשבועון זה, יש כללים ברורים של אתיקה. ואנחנו נוהגים על פיהם. מתוך עיון בעיתונים אחרים, נראה כי הכללים שלנו טובים וזמורים מכללי התקנון ההוא.)

תשאל, מן הסתם. מדוע הוחרם העולם הזה עליידי מקימיה של "מועצת העיתונות". מאז ועד היום. נראה כי ההסבר הנכון הוא זה:

כאשר קמה המערכת הנוכחית של העולם הזה ב-1950, היתה העיתונות כפופה ומשועבדת כולה למישטר היחיד של דויד בן-גוריון. הוא נהג בה ככתחלה-הבית שלו. הוא עצמו התפאר שאם הוא רוצה למנוע פירסום כלשהו, הוא מזמין את עורכי העיתונים, מספר להם את הסוד ומבקש מהם לגנוב אותו. החלטת-הגניזה היתה אוטוריטית.

העולם הזה לא הסכים מעולם לנוהל זה. במשך הרבה שנים היינו כלי-התיקורת היחידים שמתחם ביקורת מתמדת. עיקבית וחרפה על מדיניותו של בן-גוריון בענייני פנים וחוץ, ושברנו כל קשרי-השקפה שלא נגע לצורכי הביטחון החיוניים של המדינה. בן-גוריון תיעב אותנו עד כדי כך, שלא הסכים מעולם לכבד את השם העולם הזה. הוא כינה אותנו בשם "השבועון החרוטי-ישראלי".

הוא כונה "השבועון הפומבית-עליידי אחד מעמיתיו. בענייני בריונות, הוא מומחה ממדרגה ראשונה, וציון מפיו ראוי לתשומת-לב.

במילון הריוויזיוניסטי, המילה "בריון" אינה מילת-גנאי. אלא להיפך, שסגורף לפטרוס וללוחם-חרוטי-ישראלי. השיר החשוב ביותר של בית-ר, שפיומנו הוא "בדם ואש יהודה נפלה, וברם ואש יהודה תקום" מתחיל במילים "קמנו שבנו. שבעיר-יאנום / קמנו שבנו. אנתנו בריונים..."

אם כן, אני מודה למילוא על המחמאה בשם כל חברי המערכת הזאת, הפחדנים והגמושות. איך נשתווה לגבורתו של רוני מילוא, היכול לקלל ולגרוף ולהשמיץ בלי כל הגבלה, מכיוון שהוא נהנה מחשיבות מוחלטת?

שבועון מסויים

ככל פעם, כאשר מנסה אספוסף פרלמנטרי לערוך מישפט-ליניץ' לעיתונות החופשית, קם מישו ומעלה את ההצעה להפוך את מועצת העיתונות לגוף שילטוני, הממנה עיתונאים ומדיניות אותם. במיסגרת הוויכוח על הצעה נפטרת זו — שכל מוסדות העיתונות בעולם החופשי מתנגדים לה בתוקף — אני נשאל מדי פעם מדוע אין אנתנו, הוא העולם הזה, חברים במוסד זה.

התשובה לכך היא פשוטה וחרמישמעית: מעולם לא הוזמנתי להשתתף בהקמתה או בפעולתה של "מועצת-העיתונות". איני יודע

התשובה לכך היא פשוטה וחרמישמעית: מעולם לא הוזמנתי להשתתף בהקמתה או בפעולתה של "מועצת-העיתונות". איני יודע

התשובה לכך היא פשוטה וחרמישמעית: מעולם לא הוזמנתי להשתתף בהקמתה או בפעולתה של "מועצת-העיתונות". איני יודע

התשובה לכך היא פשוטה וחרמישמעית: מעולם לא הוזמנתי להשתתף בהקמתה או בפעולתה של "מועצת-העיתונות". איני יודע

את ביקורה בארץ ב-27 יום. כי היום של ברברה הקדושה, בלוח הקדושים הנוצריים, הוא ה-4 בדצמבר, ודרך אגב, היא לא סתם קדושה. ברברה הקדושה היא הפטרונית של כורי-הפחם והתותחנים. יונה בהן, תל-אביב

חיישנים ללא חושנים

על איכות החיים בתל-אביב.

עשיתי טעות ורכשתי, לפני שלוש שנים, דירה בצפון תל-אביב, ממול למרכז מיסחרי. שלושה ארבע. המש פעמים ביום (ובעיקר בלילות ובשבתות) מתחילים החיישנים (הסנסורים) של מכשירי-האזעקה נגד פריצות, המתקנים בכתבי העסק במרכז, לצפור, ללא סיבה סבירה. הם צופרים וצופרים ואין מושיע. לפעמים הצפירות נמשכות רבע שעה, לפעמים חצי שעה, לפעמים שעה. ואז הן פוסקות לפתע, כמו שהחלו לפתע.

החיישנים חסרי חושי-התחשבות האלה הופכים את החיים ממש לגיהנום. איפה הרשות לאיכות-הסביבה? איפה הרשות לאיכות-החיים (אם קיימת כזאת)? הן קורצמן, תל-אביב

מיכתב המרמלה

קורא שפתר לעצמו בעיה.

זה שנים שאני קורא כל שבוע את העולם הזה. מבטוט ממנת-הקריאה השבועית הזאת, נהנה מן הידיעות ומן הסקופים, מן הרחילויות ומן התשקפים.

אבל כל שבוע דבר אחד אוכל אותי. זה המיכתבים למערכת. איך כל הקוראים יש להם מה לומר ומה לכתוב ולי, פשוט אין לי כל רעיון. הם כאמור, מה שכתוב בהעולם הזה מתקבל על דעתי ואין לי מה להוסיף.

עד שלפני כמה שבועות כתבו קוראים על כל מיני נושאים יוצאי-דופן (כמו מיספר האתיות באלפבית האלכסני, ועכשיו סופי-סוף גם אני יכול להיכנס לעניין).

הלא החורף כבר הגיע וכולנו התחלנו לאכול שוב לחם עם ריבה. רק שיש כאלה שאצלם זאת לא ריבה, כי אם קונפטיורה, או, כמו אצלנו בבית, מרמלה.

אז מה שהטריר אותי תמיד זה מאיפה לקחו את המרמלה הזאת. חקרתי ומצאתי, בספר היסטוריה אחד, כי זה נולד בימי ילדותה של מרי, מלכת הסקוטים (1542-1587), שגרלה בחצר המלך הצרפתי. יום אחד חלתה מרי, והטבח אשר במיטבח המלכותי קיווה לרפאותה בעזרת מירקחת-תפונים. הוא רקח ורקח ורקח, תוך שהוא מלחש כל הזמן מארי אה מאלאד (בצרפתית: מרי חולה), עד שיצאה לו מרמלה, וממנה מרי באמת החלימה.

דורון שרין, הרצליה

הסיפור סיפור, אבל שורש המילה מרמי לדה במילה המורטולית מרמלו, שפירושה חבוש.

העולם הזה לפני 25 שנה על הדבש ועל העוקץ

מצב-יחף הם. כנראה, לא דבר חדש לשימיעון פרס. עוד כשהיה סגן שר-הביטחון, הוא השתדל לעמוד במצבים כאלה בכבוד. כפי שדיוח העולם הזה בגליונו שהופיע השבוע לפני 25 שנה: הגדרה קולעת על המצבים שאליהם הוא נקלע לפעמים. נתן שימיעון פרס כחוג ידיו: "לפעמים אני מרגיש כמו אחד שהולך בג'ונגל ורואה פיתאום אריה. אני פונה אחורה והנה — נמרו! אני מנסה לברוח ימינם — זאב! שמאלה — ברדלס! אני עולה על העץ הראשון המודמן לי, למיקלט — והנה כוורת-דבורים! אז אין לי ברירה, ואני מלקק את הדבש!"